

Přechod práva ze směnečného platebního rozkazu

Na majitele směnky, jenž právo k ní prokázal způsobem stanoveným v Čl. I. § 16 odst. 1 zákona č. [191/1950](#) Sb. a jenž je osobou odlišnou od osoby oprávněné ze směnečného platebního rozkazu, vydaného na základě směnky, jež byla indosována, nepřechází právo z takového směnečného platebního rozkazu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 2833/2005, ze dne 23.8.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné S. M. L. proti povinnému K. P., zastoupenému advokátem, pro částku 4.598.885,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu ve Frýdku-Místku pod sp. zn. 27 Nc 6135/2004, o dovolání povinného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě z 30. června 2005, č. j. 56 Co 124/2005-69, tak, že usnesení Krajského soudu v Ostravě z 30. června 2005, č. j. 56 Co 124/2005-69, se ruší a věc se tomuto soudu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Shora označeným rozhodnutím krajský soud potvrdil usnesení z 23. 8. 2004, č. j. 27 Nc 6135/2004-51a, jímž okresní soud nařídil exekuci směnečného platebního rozkazu Krajského soudu v Ostravě z 11. 10. 2001, č. j. 4 Sm 268/2001-12 (vykonatelného 19. 6. 2002), ponechaného vůči povinnému (jako pátému žalovanému) v platnosti rozsudkem téhož soudu z 28. 2. 2002, č. j. 32 Cm 8/2002-38, pravomocným 19. 6. 2002. Své rozhodnutí odvolací soud odůvodnil závěrem, že - poněvadž přechod práva z titulu vydaného ve prospěch A. P., a. s. (žalobkyně v nalézacím řízení), jako dřívějšího držitele směnky, na „procesní oprávněnou“ (tedy společnost, jež podala návrh na nařízení exekuce) plyne z právního předpisu, a to z ustanovení § 9, 11, 14 a 16 směnečného a šekového zákona - oprávněná přechod, resp. převod práva (§ 36 odst. 3, 4 exekučního řádu) prokázala rubopisem směnky (podepsané povinným jako rukojmím /č. l. 26/) a úředním záznamem učiněným 7. 4. 2004 ve spise nalézacího soudu sp. zn. 32 Cm 8/2002 (viz jeho kopie na č.l. 25 exekučního spisu), z něž plyne, že tohoto dne učinil likvidátor A., a. s., na rubu směnky zápis textu: „Za nás na řad S. M. L.“, že poté originál směnky předal oprávněné, která jej převzala a předala soudu zpět k úschově. Tímto záznamem měl odvolací soud za zjištěno, že žalobkyně, tedy A. P., a. s. - kromě toho, že směnku indosamentem převedla - ji také oprávněné fakticky předala. Pozitivní závěr o průkazu přechodu práva na oprávněnou odvolací soud dovodil také z okolnosti, že v průběhu nalézacího řízení (resp. jeho odvolacího stadia vedeného již jen proti druhému žalovanému M. C.) bylo dne 13. 5. 2004, vydáno usnesení podle § 107a o.s.ř., jímž na místo dosavadní žalobkyně A. P., a. s. do řízení vstoupila oprávněná, jež v tomto procesním postavení setrvala až do právní moci rozhodnutí odvolacího soudu z 27. 7. 2004, jímž byl rozsudek soudu prvního stupně (o ponechání směnečného platebního rozkazu v platnosti) i ve vztahu k druhému žalovanému jako odvolateli (pravomocně 6. 9. 2004) potvrzen.

V dovolání povinný namítá (kromě jiného) nesprávnost právního posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř.), již spatřuje zejména v závěru odvolacího soudu formulovaném na 6. straně napadeného rozhodnutí (č. l. 74), že totiž „lze exekuci nařídít na podkladě exekučního titulu k návrhu jiné osoby, v jejíž prospěch přešlo právo titulem přiznané podle hmotněprávní úpravy indosamentem směnky ve smyslu § 9, 11, 14 a 16 směnečného zákona“. Povinný dovozuje, že převádí-li se rubopisem směnka, je rubopis (indosament) právním úkonem, jehož následkem není přechod práv ze zákona, nýbrž převod práv ze směnky; jako takový musí tento právní úkon splňovat náležitosti stanovené v § 36 odst. 3, 4 exekučního řádu, lze tedy přechod či převod práva prokázat jen listinou vydanou nebo ověřenou státním orgánem či notářem, což se v daném případě nestalo. Za nesprávný dovolatel považuje také právní závěr odvolacího soudu vyvozený z okolnosti, že v nalézacím řízení (resp. v jeho odvolacím stadiu) bylo vydáno rozhodnutí podle § 107a o.s.ř., jelikož ke dni jeho vydání, tedy ke 13. 5. 2004, bylo řízení ve vztahu k povinnému K. P., jenž proti rozhodnutí soudu prvního stupně odvolání nepodal, (dnem 19. 6. 2002) pravomocně skončeno.

Nejvyšší soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání a v tomto ohledu dospěl k závěru, že dovolání

přípustné je, jelikož napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ ve spojení s ustanovením § 238a odst. 1 písm. f/, odst. 2 o.s.ř.), daný tím, že je - v závěru o průkazu převodu práva ze směnečného platebního rozkazu - v rozporu s dosavadní judikaturou.

V usnesení z 31. 5. 2005, sp. zn. 20 Cdo 461/2004, uveřejněném v časopise Soudní judikatura č. 10, ročník 2005, pod poř. č. 165, Nejvyšší soud přijal závěr, že přechod práva přiznaného směnečným platebním rozkazem ve smyslu ustanovení § 256 odst. 2 o.s.ř. neprokazují indosamenty na směnce, podle níž byl směnečný platební rozkaz vydán, ale jen listiny vydané nebo ověřené státním orgánem či notářem. V odůvodnění citovaného rozhodnutí pak dále vysvětlil, že indosament představuje směnečnoprávní převod směnky, na základě něhož, jak vyplývá z ustanovení Čl. I. § 14 odst. 1 zákona č. 191/1950 Sb., se převádějí všechna práva ze směnky (tedy i vlastnické právo k ní). Článek I. § 16 odst. 1 zákona č. 191/1950 Sb. pak stanoví, kdo se stává řádným majitelem směnky, který nabývá práva ze směnky originálním způsobem, nikoli tedy jako právní nástupce předchozího majitele, a kdo je tak legitimován k výkonu práv z ní. Z citované úpravy však nevyplývá, uzavírá se v judikátu, že by na majitele směnky, jenž právo k ní prokázal způsobem stanoveným v Čl. I. § 16 odst. 1 zákona č. 191/1950 Sb. a jenž je osobou odlišnou od osoby oprávněné ze směnečného platebního rozkazu, vydaného na základě směnky, jež byla indosována, přešlo i právo z takového rozhodnutí; je tomu tak proto, že zákonná úprava žádnou skutečnost, která by měla za následek přechod práva, nepředpokládá.

Protože tedy nejde o případ, kdy by přechod či převod práva vyplýval přímo z právního předpisu (§ 36 odst. 4 exekučního řádu), nemůže na uvedeném závěru nic změnit ani skutečnost, že v předmětném řízení (na rozdíl od věci judikované) měl odvolací soud k dispozici kromě kopie směnky opatřené rubopisem i kopii úředního záznamu ze 7. 4. 2004 o předání a převzetí originálu směnky.

Dospěl-li odvolací soud v souzené věci k závěru, že aktivní legitimace oprávněné vyplývá přímo z právního předpisu, je jeho právní názor nesprávný. Nejvyšší soud proto - aniž se musel podrobněji zabývat jeho (nesprávným) závěrem vyvozeným z okolnosti, že v průběhu nalézacího řízení (resp. jeho odvolacího stadia vedeného již jen proti druhému žalovanému M. C.) bylo dne 13. 5. 2004, tedy v době, kdy řízení proti nynějšímu povinnému již bylo pravomocně skončeno, vydáno usnesení podle § 107a o.s.ř., jímž na místo dosavadní žalobkyně A. P., a. s. do řízení vstoupila oprávněná - rozhodnutí odvolacího soudu podle § 243 odst. 2 věty za středníkem o.s.ř. zrušil a věc mu podle první věty následujícího odstavce téhož ustanovení vrátil k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)